Год. XXXIII — Варна, 10 Априлъ 1928 г. — Брой 168

Абонаментъ:
За година . . 55 лв
За 6 месеци . 30 лв.

Обявления:
Официални по 2 лв. на квадр. сант.; търговски по споразумение.

ВАРНЕНСКИ ОБЩИНСКИ ВЕСТНИКЪ

ИЗДАВА ВАРНЕНСКАТА ГРАДСКА ОБЩИНА
ИЗЛИЗА ВСѢКИ ПЕТЪКЪ.

Всичко, що се отнася до вестника да се изпраща до кметството — Варна

Справки при пом. кмета г. П. Нейковъ.

Броя 1 левъ.

Разпятие и Възкресение

Когато, по прищевка на държавници опиянени отъ победата, се чертаятъ грани, които раздѣлятъ еднородни жители, разрязватъ съобщителни артерии, осакатяватъ стопански единици области и хвърлятъ въ гладъ и мизерия цвѣтущи дотогава градове, тогава сѣкашъ въ самата природа се разкрива страшна рана, която се чувствува отъ всичко живо въ тоя кжтъ земя.

Тогава започва разпятието на области откжснати отъ естественитѣ си дебушета, на пристанищни градове останали безъ хинтерланди. Тогава пристанища затихватъ пияци запустяватъ, жизнеността изчезва. Тогава седемдесеть хилядни градове залинѣватъ и се чудятъ, какъ да изхранятъ бедствуващето си население. Тогава гражданите се отчайватъ и замислюватъ да се изселятъ. Тогава общински управи се виждатъ изправени предъ непосилни задачи и заставени да търсятъ нови поминъчни средства за гражданството.

Това е то разпятието на Варна.

Но следъ разпятието иде и възкресението.

Градътъ Варна сжществува отъ 2500 години. По своето голѣмо търговско значение той е билъ начело на сгюза на петьтѣ градове или пентаполисъ. Варна винаги е била първостепенно пристанище на Черно море. Това което природнитѣ условия нареждатъ, човѣшката ржка е безсилна за дълго време да отмени. И търговското величие на града ни неминуемо ще се върне, както неминуемо се връща, следъ зимата, която сковава природата, засмѣнята и жизнерадостна пролѣть.

Прокудете, граждани на Варна, отчаянието отъ вашитѣ души. Съ нашето разпънато поколение не се свърши за свѣта.

Доще день, да кажемъ и ний, ако не ний, децата ни, „Воистина възкресе" предъ новия разцвѣтъ на града ни, въ който всички вѣрваме.

Ц. Калянджиевъ.
Ректоръ на Висшето търговско училище въ Варна

По болкитѣ на гр. Варна.

Извѣстно е, че градътъ Варна преди освобождението и редица години следъ това нѣмаше българска физиономия. Тя отпечатъкъ нашия градъ до нейде има и сега — следъ половинъ вѣковното му засилване съ чисти български елементи и следъ 50 годишна културна дѣйность на ржководнитѣ фактори въ страната.

А разноплеменния характеръ на единъ градъ не може да представлява богата срѣда за интенсивенъ общественъ животъ. Връзката между отдѣлнитѣ национални елементи, въ случая се дължи единствено на голѣмитѣ материални интереси и на тѣхното урегулирване отъ гледна точка на откровенитѣ смѣтки.

Но обстоятелството, че днесъ въ града господствува на всѣкжде българския елементъ, че този е взелъ въ ржцетѣ си почти всички стопански инициативи, сжщо не е пълна гаранция за единъ интензивенъ общественъ животъ. Сегашното българско население на града е равнородно по произходъ и следователно нѣма онѣзи родствени традиции на една градска маса, която се е прераждала въ течението на 2—3 поколения и по този начинъ се е сраснали съ една психика, съ едни обичаи, нрави и даже съ едни езиковъ жаргонъ, както това виждаме въ градски центрове, които се развиватъ подъ влиянието на стари вѣковни традиции.

Варна нѣма български коренъ, нѣма еднообразни български обичаи и традиции, както тѣ сж израстнали въ процеса на продължителни исторически въжделения въ по малки наши градове, като Търново, Шуменъ, Разградъ и пр. Поради това варненското население по традиции е разпокъсано на групови ядра, споредъ тѣхния произходъ, които ядра могатъ да действуватъ съвмѣстно само подъ влиянието на рѣзко очертани интереси.

Естествено е, че до Балканската война Варна, поради по интенсивните си стопански животъ въ страната, играеше и по важна обществена роль. Бодростьта въ материалния животъ въ Варненската пияца внасяще повече обществени импулси и въ нейнитѣ стопански съсловия, макаръ че преди 15—20 години тѣхния ржководенъ съставъ да имаше по-низко културно равнище отколкото сега. Редица стопански и културни предприятия израстнаха въ града като изразъ на обществения духъ въ едрата му търговия. Такива сж: параходното дружество, което игра и има да играе още голѣма роль въ българската морска търговия; подобна бѣ житарската корпорация, отъ която израстна първата житна борса въ страната и то въ време, когато София не можеше и да мисли за борсовъ институтъ. Редица варненски търговци положиха основитѣ на твърде важни индустриални предприятия, като бившата мелница „Сила", пивоварната фабрика „Галата" и др. Най-сетне двата важни културно стопански институти на града — Търговското училище и Търговската Академия сж изразъ на обществения духъ и на общественото съзнание и солидарность на старата варненска пияца.

Днесъ Варненската пияца живѣе съ пречупенъ грѫбнакъ. Нейната икономическа мощь се оспорва отъ другаде и отъ други локални интереси, които парализиратъ и ржководнитѣ фактори на малката ни страна въ желанието имъ да опредѣлятъ господствующия пжть на нашия износъ и вносъ. Малка и бѣдна България нѣма средства да снабдява нѣколко пристанища съ модерни съоржжения, тъй нужни за ефтиното и експедитивно манипулирене съ износнитѣ и вносни стоки. Ако много по голѣми държави съ грамадна търговия съсредоточатъ своитѣ сили и средства главно върху едно износно пристанище, колко остава за 5 милионна България?

Споредъ насъ решаването на този въпросъ или най малкото поставянето му на дневенъ редъ, зависи не само отъ редица стопански конюнктури въ срѣдна Европа, която чрезъ новитѣ речни системи и канали се поставя въ близъкъ контактъ съ Дунава, а следователно и съ Варна. Това не малко ще зависи и отъ обществената сила и енергия на мѣродавнитѣ фактори на нашия градъ. Организоваността на последнитѣ е толкова по-наложителна, като се знае миналото на нашитѣ главни железнопжтни линии, чиито направления не винаги се опредѣляха съ огледъ на икономическитѣ интереси на страната. Извѣстно е, че личнитѣ амбиции и личнитѣ интереси не оставаха на последенъ планъ при опредѣляне и прилагане на нашата железнопжтна политика.

А ние се боимъ, че обществениитѣ сили на гр. Варна сж много отслабнали за да могатъ да се наложатъ на ржководнитѣ фактори въ стопанската политика на страната, които ту се колебаятъ между противоположнитѣ интереси на разни центрове, претендиращи за първенство въ страната, ту се стараятъ да задоволяватъ по-малко една и другата страна. Изглежда, че при решаването на най-кардиналенъ въпросъ за стопанската политика на цѣлата страна почва да се действува както при разрешаването на панаиритѣ въ развитѣ ни градове.

Ние считаме, че болниятъ въпросъ за стопанското издигане на града ни като че почна и да се изражда, поради това, че съ него се занимаватъ не напълно опредѣлени и постоянни мѣстни фактори — като това биде почнатъ въ началото. А това е сжщо единъ признакъ на слаба обществена организация и дисциплина. Голѣмата важность на въпроса изисква, щото той да има своето опредѣлено седалище и въ никой случай не допуща пренасянето му отъ едни ржце въ други. Това намалява преди всичко творческата сила на законнитѣ за дадения случай амбиции и парализира основното му и детайлно проучване отъ вещи лица, което споредъ мене и до сега не е станало. Въпросътъ, колко би струвало едно напълно модерно пристанище за услужването на нашата експортна търговия, — да кажемъ въ течението на бжащи 25 или 50 години, съ огледъ на днешнитѣ търговски връзки на страната, или при бждещи нейни връзки съ Срѣдна Европа via Дунава, и въ кое българско пристанище би се рентирали вложенитѣ капитали най-добре, — тоя въпросъ не е разработенъ въ стопанско и техническо отношение. Той витае още въ плоскостьта, общитѣ проекти и съображения.

Характерно е, че обществената психика на варненската пияца е заразила съ своята импотентность и интелигентнитѣ слоеве на града. Иначе не можемъ да си обяснимъ какъ тая интелигенция се помиряваше съ факта, щото общинската библиотека, която израстна и живѣе дълги години въ центъра на града, можа да бжде захвърлена въ течението на $1^1/_2$ десетилетие въ негови тѣ крайнини! Иначе не можемъ да разберемъ оная апатия, съ която се отнасятъ мѣстнитѣ служители на мисъльта къмъ редицата лекции и реферати, които се уреждаха тази зима, па и миналата!

Малко утешение за града може да служи сѫбуждането на дребнитѣ стопански маси, които съ своя животъ отчасти, компенсиратъ загубеното въ пристанището и неговия непосредственъ районъ. Събрани около своитѣ организации (и безъ разлика на такива) около популярната банка, тѣ вършатъ една творческа стопанска и обществена работа, която, при наличността на организационни сили съ стопанска инициатива, би се развила въ най благотворно направление за еснафскитѣ срѣди на силно порастналия градъ.

Аналогична дейность съ високо стопанско и обществено значение би могла да се развие и въ областьта на варненското лозарство и винарство. Само кооперативното организиране на производителитѣ въ тѣзи браншове ще може да модернизира методитѣ на тѣхната работа, да увеличи производството и му осигури по високъ пазаръ.

Най сетне единъ въпросъ въ връзка съ развитието на курорта, за който новия общински съставъ предприема нови разходи. Очевидно е, че уреждането на крайморската часть на града, включително и новия му кварталъ задъ търговското училище; че бжащитѣ постройки въ морската градина и разширението на банитѣ и пр. могатъ да увеличатъ многократно курортнитѣ доходи за населението и за общината. Обаче, ние се боимъ да не би тоя стремежъ къмъ курортното развитие на града и впечатлението, съ което си отиватъ лѣтнитѣ гости, а заедно съ тѣхъ и нашитѣ софийски държавници, да не създадатъ у тѣхъ убеждението, че въпросътъ за стопанското въздигане на Варна съ това е достатъчно разрешенъ. Тая опасность не е изключена и за представителитѣ на общината ни и на другитѣ институти на града, които, изгубили надежда въ благоприятното разрешаване на голѣмиятъ въпросъ, могатъ да се успокоятъ съ единъ интензивенъ двумесеченъ животъ на града презъ лѣтния му сезонъ.

Но намъ се струва, че и развитието на курортна Варна върви безъ строго опредѣленъ планъ

(Следва на 2 страница).

На Възкресение.

Тукъ презъ тая нощь цѣлия градъ
призованъ е отъ химни свещени.
О, покайте се — вредомъ мълвятъ —
че на тоя свѣтъ всички сме тленни.

Отъ години въ църковния дворъ
призовава ни святата църква,
но съ отпѣлия въ арката хоръ
във душитѣ изново се мръква.

И тежи ни тозъ вѣченъ въпросъ
за грѣховната хорска заблуда:
какъ можаха на кръста Христосъ
да разпънатъ невѣрнитѣ люде?

Но на утрото съ първата весть
се разсейватъ въ мигъ грижи тревоги —
във душитѣ помилвани днесъ
отъ великата ласка на Бога.

В. Здр.

Свободна трибуна.

Санитарната политика

на Варненската община въ миналото и настоящето.

Наредъ съ различнитѣ мѣроприятия за санитарното благоустройство на всѣка една община, едно важно задължение лежи върху нея — грижитѣ за запазване здравето на родилкитѣ и организирането на акушерската помощь. Въ миналото и до настоящe време Варненската община въ това направление е проявила известна активна дѣятелность, която въ дѣйствителность е дала значително подобрение — въ смисъль силно намаление на смъртността между родилкитѣ отъ невежественитѣ прости баби, но не е могла и не може да намали и предотврати цѣлъ редъ усложнения и заболявания свързани съ рожданията и периодътъ непосредствено следъ рождането.

Изъ редицата мероприятия на Варненската община, които влизатъ въ нейната санитарна политика е — организирането на безплатна акушерска помощь въ къщи отъ градскитѣ районни акушерки.

Началото на тази организация има своя дълъгъ исторически пжть и датира отъ времето на кметуването на уважавания отъ варненци — Докторъ Пюскюлиевъ.

Количеството на акушеркитѣ най-напредъ е билъ 1—2, а сетне съ постепенното увеличение на населението на града и разширението му иззънъ първоначалнитѣ му рамѣри, — числото на районнитѣ акушерки постепенно се увеличава Въ 1915 година такива районни акушерки сж били 4. Районитѣ имъ сж били пропорционално раздѣлени съобразно съ гжстотата на населението и пространството на занимаемитѣ участъци.

Функцията на тѣзи общински акушерки е била най-вече въ указване родилна помощь превъ време на рожданието, по покана отъ онѣзи лица, които имали право на безплатна медицинска помощь. Следъ рождането всѣка акушарка е била длъжна да посещава родилката въ продължение 7 - 8 дни: това посещение се заключавало само въ измѣрване температурата на родилката, окжпването на детето и акушерката е идвала само единъ пжть на деня. Значението на такава помощь е малка, недостатъчна е била помощьта. Тѣзи районни акушерки сж имали въ сравнение на частнитѣ акушерки много по малко родилки, понеже последнитѣ сж проявявали много по-голѣма инициатива.

Ето защо тови сравнително скжпъ институтъ, не оправдаващъ своето сжщ-ствуване, въ 1925 год. е билъ заменень съ свободния изборъ на акушерки отъ числото на тѣзи, които сж били варегистрирани съ своитѣ документи и права въ санитарното управление на общината.

Всѣка акушарка, която е дала помощь при раждане и се грижела за родилката и детето превъ първитѣ 8 - 10 деня и представи въ санитарното отдѣление на общината свидетелство за бѣдность и актъ за раждане засвидѣтелствуванъ отъ общинския лѣкаръ — е получавала отъ общинската каса 350 лева възнаграждение. За тази цѣль съгласно § 3 отъ бюджета на Варн. община е предвиждано и отпускано въ разпореждание на санитарното отдѣление отъ 100 до 200 хиляди лева.

Така напр.: превъ 1925 г. е било отпуснато 150 и платено 150; превъ 1926 г. отпуснато 100 платено 100; превъ 1927 г. отпуснато. 200 плат. 159.

Понеже длъжностьта на участъкови акушерки въ града се е чувствително увеличило и днесъ свободно практикуващи акушерки въ града има около 30, което и до голѣма степень е намалило р ботата на невежественитѣ прости баби.

По такъвъ начинъ акушерската помощь средъ градското бѣдно население въ къщи благодарение на частната инициатива постепено прониква. Пръскатъ се мжчитѣ на съзнанието за необходимостьта отъ акушерска помощь отъ специално подготвени лица и посвѣтени на това хуманно дѣло.

Но и тѣзи мѣрки взети отъ Общината не могатъ напълно да оправдаятъ нуждитѣ на бѣдното градско население и тѣзи принципи на идеалната съвременна организация на акушерската помощь, която сжществува въ всѣка цивилизована държава.

Ето защо, вървѣйки по пжтя на прогреса, идеята за създаване на единъ общински Майчинъ Домъ за даване безплатна акушерска помощь, на бѣдното население въ гр. Варна предложена отъ менъ веднага намери отзвукъ. Той се реализира стихийно и даде блестящи резултати. *Д-ръ Ю. Смоленски.*

Четете
Варненски общински вестникъ

Варненскитѣ комари.

Въ голѣмото си болшинство тѣ не сж опасни за здравето на човѣка. Тѣ не принадлежатъ къмъ видътъ на анофелитѣ, които разнасятъ маларията и по такъвъ начинъ водятъ къмъ болести и дегенерация. Тѣ сж скромнитѣ кулекси.

Цѣлото пространство ограничено отъ морския каналъ, брега на езерото, Максуда, желѣзопжтната линия и брѣга на морето, е обсѣяно съ множество застояли води и малки блатца, въ които презъ лѣтото може да се наблюдава едно гъмжило отъ ларви и какави ди на немагарийния комаръ кулексъ. Между тѣхъ, тукъ таме, въ по-чиститѣ и бистри застояли води, се забелѣзватъ по-нарѣдко и ларвитѣ на маларийния комаръ ано фелесъ.

Сигурно условията не сж особенно благоприятни за развитието на маларийния комаръ, който е по-трѣбователенъ въ избора на водитѣ за да снесе своитѣ яйца, като при това, по шеговития изразъ на единъ руски познавачъ на маларията, притежава по голѣмо чувство по своето комарско достоинство, за да приеме да се развъди и даде поколение въ нечиститѣ и непрозрачни води край Варна. И у насъ, както въ повечето градове на България има своя, мѣстна малария, която е ограничена въ тѣсната ивица на югъ отъ ул. Кракра и продължението ѝ въ Памучния кварталъ. Въ низкитѣ мѣста край Сесъ-Севмесъ, въ Пейнирджикъ и Аладжа монастиръ има по-добри условия за развъждане на анафлитѣ, тамъ и маларията има по-голѣмо разспространение.

Наблюденията говорятъ, че Варна не е маларичень градъ. Въ града редко се срещатъ анафели. Обаче въ втората половина на лѣтото града е пълненъ съ кулекси, които на цѣли ята нахълтватъ и изпълватъ жилищата и правятъ живота на човѣка непоносимъ. Кой отъ насъ не е видѣлъ презъ лѣтото подпухнали и изхапани гости на Варна покрити съ пъпки и ранички причинени отъ ухапвания на комари?

При тия комари Варна като курортъ е невъзможна. Не е достатъчно да кажемъ и се оправдаемъ, че комаритѣ не сж маларийни и не носятъ болести, Публиката за това не се интересува; тя иска презъ лѣтото, следъ морско къпане и слънчево изпичане, следъ прибиране късно вечерь въ къщи, тиха и спокойна нощь. Действително комара не принадлежи къмъ тия паразити, които „яко татъ нощний“ тихо и безшумно атакуватъ жертвата си. Такива и въ Варна ги има много. Комара има тая доблесть и рицарско качество отдалечъ да обажда за своята атака съ брѣмчение. Каква полза отъ това? Трѣбва да си представимъ ужаса на нещастницитѣ, които следъ като сж прекарали единъ уморителенъ и пълненъ съ впечатления день, да чуватъ, следъ изгасване на свѣтлината, една цѣла гамма отъ брънчения. Тѣ знаятъ, че иде една безпокойна нощь, която вмѣсто да даде успокоителенъ сънъ и почивка, за да се посрещне следующето утро, изопва нервитѣ и прави живота въ Варна невъзможенъ. Мнозина не дотрайватъ и избѣгватъ.

Трѣбва да се направи нѣщо, защото повтарямъ — Варна като лѣтовище, при тия комари е невъзможна, ссобенно ако искаме да привлечемъ лѣтовници отъ Средна Европа, макаръ и принадлежащи къмъ Mittelstand'a. Безъ да искатъ да знаятъ за разлика между маларийнн и немаларийни комари, ще разнесатъ славата на Варна, като градъ маларіенъ и пълненъ съ комари.

Презъ миналото лѣто, следъ системно изучване, почна се петролизиране на всички блата между старата и нова гара и край Сесъ-Севмесъ. Изразходва се около 2500 кгр. газьолъ, като се успѣ да се унищожи презъ м. юний първото, а презъ м. юли и второто поколение комари. За третото поколение не достигна газьола, който и въ Електрическата централа се превърши. Варненци макаръ да си припом-

Георги Караивановъ.

КРАЙ.

Следъ пладне единъ фаетонъ спрѣ предъ желѣзнитѣ врати на болницата. Това бѣше ново, нечакано врелище за дечурлигата отъ махлата. Тѣ се натрупаха около него.

Вратаръть подаде глава отъ провореца на дежурната стая и щомъ жената, която стоеше до болния, му махна съ ржка, той дойде.

Боленъ ли водишъ? — попита равсѣено вратаръть, като натисна звънеца.

Дойдоха двама слуги. Внесоха го. Вратитѣ отново се затвориха и децата си разотидоха.

Болниятъ изглеждаше много изнуренъ, отпадналъ. Притворилъ очи, той дишаше тежко. Сестрата не се отдѣляше отъ леглото му. Даваше му лѣкарства, бдѣше. Въ неподвижнитѣ чърти на зачервеното отъ огъня лице тя долавяше далечна прилика съ нейния вагиналъ братъ.

Мръкваше. Къмъ полунощь Исусъ щѣше да възкреси въ сърдцата надеждата за нова радость.

Месечината надзърна превъ провореца и сложи върху одеалото на болния меката си длань. Болниятъ отвори очи, подири съ погледъ сестрата и съ усилия проиълви:

— Вода.

Тя леко допрѣ чашата до устнитѣ му. Той пийна две-три глътки, отстрани съ немощната си ржка чашата и попита:

— Сестро, съмна ли?

— Не, — усмихна се тя, — нѣма още полунощь.

Безъ да е пита друго, болниятъ се загледа въ провореца.

— Кога заболѣхте? — несмѣло изрече сестрата.

Той я погледна и бавно отговори:

— Преди четири дни.

— Добре ли помните?

— Помня, помня . . . Тогава бѣше, въ надвечерието на нашия годежъ. . .

— Нима вие имате годеница? Но, тя?

— Не знае, Годежа не стана.

Сестрата каза:

— Тогава да я повикаме

Той се усмихна, дигна ржка и направи съ пръста си мълчаливъ знакъ на отрицание. После прошепна:

— Не.

Устнитѣ му бѣха пресъхнали отъ силния огънь Очитѣ му свѣтѣха съ болезненъ блѣсъкъ.

Сестрата мълчеше. Не посмѣ да го разпитва. Наведе глава и оправи завивката.

— Сестро, боли — каза той, като съ разперени длани прихвана отстрани гърдитѣ си.

— Завийте се, — смъмра го тя, — и прибра ржцетѣ му подъ одеалото.

Послѣ попита:

— Нѣма ли поне да ѝ се обадите?

Той не отговори. Очитѣ му се притвориха за сънь, сякашъ угасиха пламъка на своята откровеность . . .

Мина повече отъ часъ. Бѣше се събудилъ и бълнуваше.

Въпъ бѣще все така спокойно. Априлското звездно небе се обистряше, готвеше се като че за утрѣшния праздникъ.

Болниятъ се надигна въ леглото. Сестрата се опита да го успокои. Но той искаше да стане. Настояваше, блъскаше я. После внезапно се опомняше, извиняваше ѝ се.

— Недейте, легнете си . . . Но той не е слушаше.

— Познавате ли я? Знаете ли очитѣ ѝ? — запита той, като хвана ржцетѣ на сестрата. — Тя е учителка . . . Помня я отъ дете, заедно отрастнахме . . . Играехме, тичахме по двора . . .

После заговори за нѣкакви откраднати пари, за поржчки отъ Цариградъ. Навоняваше нѣкого господинъ управителю, г. управителю, и пакъ започваше да повтаря номерата на крадените банкноти.

Сестрата стана и смѣни мократа кърпа отъ челото му. Той улови ржката и, погледна съ проясненъ погледъ извлашеното ѝ лице и продължи:

— Познавате ли я? Дѣца бѣхме . . . играехме заедно . . Тя отрастна, стана мома: хубава, смирена. Наистина, смирена. Дадохме си дума. Азъ отидохъ въ чужбина, да уча Години изминаха . . . Върнахъ се. Мома я заварихъ, чакаше ме . . .

— Успокойте се, успокойте се, — говореше сестрата.

— Нищо ми нѣма . . . сестро. Тя ме чакаше следъ великден бѣхме опредѣлили свадбата. Азъ слѣвохъ въ града . . . Тя остана на село . . . Да учи децата . . . Мжка ми бѣше безъ нея. Обичахъ я, сестро . . . Исках по скоро да я видя. Тръгнахъ отъ вечерьта, да я изненадамъ . . . Но, какъ . . .

Тукъ той се задъха, поиска вода и подхвана:

— Сгигнахъ на равсъмване. Отъ далеко видѣхъ гоеницата си. Отиваше къмъ църквата, Влѣзе вжтрѣ. Опжтихъ се и азъ. Минахъ прѣзъ двора и спрѣхъ прѣдъ провореето. Погледнахъ. Видѣхъ я въ новетѣ на свещеника. Колѣничила бѣше, разправеше му . . . Сестро, изповѣдваше се . . . Изповѣдь! Защо? Разкаяние, грѣхъ ли, що ли? Какво не мина прѣзъ умътъ ми. Свещеникътъ бѣше турилъ ржка на главата и и слушаше. А тя цѣлуваше епатрахила му и говореше . . . Трѣперехъ. Надигнахъ се. Подло бѣше, но подслушахъ, чухъ . . Тя молеше за божия утѣха за опрощение на грѣшната си младость . . . Грѣхъ, само единъ грѣхъ, съ мжжъ, когото тя нечe дълбоко превираше . . . Но можеше ли това прѣврение да изкупи мжката ми? Да върне изпубената и чистота? Не . . . Не . . , И азъ побѣгнахъ отъ божия домъ . . . Тичахъ къмъ града. Вѣтърътъ ме брулеше, простинахъ: силно, тежко . . . И ето ме . . .

Сестрата притиска челото му, гледаше го.

— Сестро, души ме, отвори, — простена той.

И докато тя отваряше провореца, болниятъ се надигна, отпусна се на сревата и почна да охка

— Сестро, умирамъ! — изпъшка той, като кжсаше ревата си.

Сестрата запали лампата, изтича въ кордора и завика:

— Христино, повикай лѣкаря Скоро! Христино! Христино!

Ала въ кориоора нѣмаше никой Всички бѣха отишли на църква Тя не посмя да напусне стаята, върна се, приближи болния и мжка само да му каже:

— Лошо ли ви е?

Болниятъ говореше несвързано, високо:

— Кълна ви се! Отворете вратата . . . пуснете я . . . Искамъ да я пригърна . . . Ела!

И той протегна ржце къмъ сестрата. Тя го остави да я пригърне. Но внезапно се отдръпна, изплъзна се отъ ржцето му и впи погледъ въ разкривеното му лице.

То се извъваме, погрозняваше.

Следъ полунощь болницата наново се оживи. Изъ коридора екнаха стжпки . . , Лѣкаря заедно съ нѣколко сестри влѣзе и въ тази стая.

— Христосъ възкресе! — каза засмѣно той.

Сестрата дигна глава, посочи съ просълзени очи болния и прошепна:

— Той умрѣ . . .

Залесяването край Варна.

По нареждане на м-вото на земледѣлието и държавнитѣ имоти миналата година се извършиха залесявния въ околноститѣ на курорта св. Константинъ и други околности на Варна. За такива бѣха избрани оголенитѣ и обезлесени баири — тия подъ названиие „Манастиръ тепе“ и „Влахоулу“ находящи се сенерно и североизточно отъ монастира св. Константинъ и тия подъ названиие „Мара сърта“ — южно отъ гр. Варна между шосето Варна—Бургазъ и Карантината.

Работитѣ по залесяването почнати презъ есеньта 1926 г. и продължиха презъ пролетьта 19.7 год.

Извършени сж следнитѣ работи:

1. Въ околностьта на манастира „св. Константинъ“, изсечени и почистени вакелевелитѣ насаждания въ опредѣлената за залѣсяване мѣстность на пространство 70 декара, като същевременно цѣлата мѣстность се огради съ плетъ, постройбанъ отъ полученитѣ отъ изсѣчането върщини и трѣне.

Засадени сж следнитѣ количества фиданки:

Презъ есеньта 1926 г 62,000 акациеви фиданки и 2,500 отъ Халепенски боръ.

Презъ пролѣтьта 1927 год: 75,000 акации 8,000 брѣсть, 7000 черъ боръ, 7,000 бѣлъ боръ, 4,600 Халепенски боръ и 1000 отъ целистъ, топала, яворъ и липа.

2. Въ околностьта на гр. Варна мѣстностьта „Мара Сѫрта“, засадени фиданки:

Презъ есента 1926 год. акация 72,500 фиданки и 3.500 Халепенски боръ, презъ пролѣтьта 1927 г. засадени: акация 88,700 фиданки, брестъ 9000, черъ боръ 8000, бѣлъ боръ 8000, 500 халепенски боръ и 1300 отъ целистъ, топола и яворъ.

Всичко засадени въ околностьта на монастира „св. Константинъ 167,600 фиданки съ които сж залѣсени 262 декара, а въ околностьта на гр. Варна засадени 196,000 фиданки, съ които сж залѣсени 290 декара, като сѫщевременно се попълни и създаденото презъ 1924 год. борова култура, отъ 65 декара, въ сѫщата мѣстность.

3. Събрани и весѣти семена при манастира „св. Константинъ“ въ новосъздадения временъ горски разсадникъ: 35 кгр. акациево 3 кгр. отъ черъ боръ, 10 кгр. брѣстово и 2 кгр. отъ гледичие, а въ Варненския общински горски разсадникъ 40 кгр. акациево, 9 кгр. отъ черъ боръ, 20 кгр. брестово и 2 кгр. отъ гледичие.

Отъ употребенитѣ за залѣсяване и засадени фиданки само часть около 100.000 сж произведени въ варненския общински горски разсадникъ а всички останали сж изпратени, по нареждане на Министерството, отъ горскитѣ разсадници въ Казанлъкъ, София и Кюстендилъ.

Засаждането на фиданкитѣ при залѣсяването е извършено въ редове и дупки отъ надничари — мѫже за сечене и изкопаване на дупки и жени за садене. Надницитѣ сж плащани, мѫжкитѣ по 50 и 60 лева, а женскитѣ 30 и 35 лева.

Въ единъ декаръ сж посадени средно 600 фиданки. Залѣсяването и възобновяването е струвало средно около 264 лв. или посаждането на 1000 фиданки е струвало 430 лева, а залѣсяването на единъ декаръ средно 260 лева.

По отношение на добития резултатъ процента на прехващането е следния: за акация и ду. широколистни средно 80%, за черния и бѣлъ боръ срѣдно 75 на сто, когато на Халепенския боръ изпатенъ отъ Клисурското репирно лесничейство процента на прехващането е почти никакъвъ.

Създаденитѣ въ околностьта на градъ Варна презъ 1924 и 1925 год култури сж въ добро състояние, а тия отъ черъ, бѣлъ и морски боръ като силно проредены поради слабъ процентъ на прехващане се попълниха съ фиданки отъ черъ и бѣлъ боръ тази пролѣть.

Отъ получения общъ резултатъ се констатира, че процента на прехващането е почти пъленъ на всички ония фиданки, които сж произведени и пикирани тукъ на мѣстна почва, когато отъ тия изпратени отъ вънъ процента на прехващането е на половина.

Въ връзка съ онова, което има да се извърши тази пролѣтъ и презъ есеньта м-вото на земледѣлието е изпратило въ Варна инспектора Байкушевъ, който да констатира на самото мѣсто, дали нуждата за залѣсяване на нѣкои мѣста е належаща.

г. Инспектора придруженъ отъ лесничея г Янковъ нѣколко дни по редъ обиколиха околноститѣ на Варна и сж констатирали следното: На първо време трѣбва да се залѣсятъ околноститѣ на Паша-кьой, кѫдето сж общинскитѣ водопроводи. Франгенския баиръ трѣбва сѫщо не само да се залѣси но и да се укрепи, защото застрашава съ срутване. Ще бѫде продължено залѣсяването на мѣстноститѣ около текстилнитѣ фабрики до галатинския фаръ.

За всичко това, разбира се сж необходими средства, които м-вото на земледѣлието ще отпусне отъ фонда „Културни мероприятия.“ Твърди се, че м-вото било решило да отпусне 1 милионъ и 500 хиляди лева за залѣсяване на околноститѣ на Варна.

ПЪСТРА КОЛОНА

ФРАНЦИЯ.

Домъ за девици родилки. Най тежка е участьта на млади момичета, които забременяватъ, безъ да иматъ възможность да прикриятъ своята бременость, а въ болшинството случаи сж лишени и отъ средства за препитание презъ първитѣ седмици следъ раждането на детето. За всички тия случаи сж се водили статистики, които даватъ поразителенъ процентъ на помѣтване и смъртность на родилкитѣ, които прибѣгватъ до изкуственъ абортъ. Такъвъ домъ е създаденъ презъ 1919, въ който се приема всѣка бремена жена, а особено се предпочитатъ девици-родилки. Общината снабдява съ всички грижи бременитѣ, *а за родилкитѣ девици е запазена по най абсолютенъ начинъ тайната.* Единственото условие, налагано отъ общината, е всѣка родилка да кърми своята рожба, освенъ ако нѣма за прещение отъ лѣкаритѣ. Въ заведението се издържа специална жена, която дава съвети за доброто гледане на детето. Туй общинско дѣло предпазва изоставенитѣ нещастни девици отъ изкуствено помѣтане, а така сѫщо насърдчава отглеждане на децата да стана съ собственото млѣко на майката.

Отъ създаването на заведението до 1926 г., споредъ статистиката, сж били прието и подпомогнати 2144 жени-родилки, а отъ 2154 раждания имаме само 38 случая на мъртво родени деца, което дава процентъ отъ 1,8%. Смъртностьта на родилкитѣ е само 0,28%. Знаменателни резултати за Франция.

Градини за работницитѣ. Липсата на продукти отъ първа необходимость и високата цена презъ войната сж продиктували на общината да създаде специални дружества, които се заематъ съ обработването на специални градинки. Общината отдава срещу 1 франкъ годишенъ наемъ на работници, дребни занаятчии и служащи правни общински мѣста, съ което цели да васили производството на казанитѣ продукти, да подпомогне малки и дребни работнически семейства, а така сѫщо и да създаде нови привички вѣрдъ работници и занаятчии: да обикнатъ своитѣ кѫсове земя, които причиняватъ голѣма радость на притежателитѣ на тия градинки когато получатъ въ награда за своя трудъ картофи, фасулъ, зеленчуци и пр. По настоящемъ общината разполага съ 25 такива дружества съ повече отъ 2000 члена, а обработната площь е отъ 290,000 кв. м.

ХРОНИКА

Редакцията *на в. „Варнен. общин. вестникъ“ честити на варненското гражданство Светлитѣ Христови празници и имъ пожелава да ги прекаратъ весело и щастливо.*

Варненски общински театъръ зала Съединение: Великденски репертуаръ **недѣля 15 т. м.** Дневно 5 часа — Женитѣ командватъ — комедия въ 4 действия отъ Л. Фулда. Вечерно 8½ часа — грандиозната драматическа сатира **Червената мелница** въ 3 части — 20 картини отъ Молнаръ. **Понедѣлникъ — 16 т. м** дневно 3 часа — великата комедия **Шегитѣ на дявола** въ 3 д. отъ Сабуровъ, вечерно — 8 часа Червената мелница.

Китонътъ, които общината поржча отъ една виенска фирма е на пѫть за Варна.

Предполага се още този месецъ да започне китонирането на ул. „Царъ Борисъ“ и „6 септемврий.“

Рекламитѣ художествени табла предназначени за рекламиране нашия курортъ въ чужбина пристигнаха отъ София.

Таблата сж вече изпратени въ нашитѣ легации въ почти всички европейски държави, които ще иматъ грижата за разпространението имъ.

Инспектората по маларията се премести отъ 1 Априлъ въ зданието на С. Бешковъ, на ул. „Съборна“ и Хаджи Стаматъ № 2 гдето се помещаваше до скоро градската библиотека.

Д-ръ П. Д. Скорчевъ.

Великденски символи.

Голѣмитѣ праздници винаги криятъ въ себе си вѣрски и битови съкровища изъ миналото на човѣшкия родъ. И което е твърде цѣнно — съкровища изъ неговото дълбоко, непрогледно минало, когато враждуващитѣ сега народи на Европа сж били единокръвни братя съ общъ езикъ и съ общи вѣрвания.

Единъ отъ тѣзи старинни, исконни праздници на нашия родъ е праздникътъ на пролѣтьта, на пробуждащата се природа — Великъ-день.

Както при други древни празднци, тъй и тукъ, ново насаденото християнство дава свой обликъ и своя вѣрска смисленость на завѣреното празденство, чиито повидимому днесъ маловажни обрядности и обичаи сж въ сѫщность истинската основа на прежното, старинно празднуване.

Защото, следъ толкова вѣкове, дори и днесъ, както у насъ тъй и другаде ний нижде мѣрвко да се отдѣля *черковнията* отъ *битовия* праздникъ.

Нашитѣ домъкини по села и градища — и сега и преди — съ много по-голѣмо усърдие се грижатъ за своя домъ, за своитѣ козунаци и шарени яйца — да не бѫде въ упрекъ! — и за своята великденска трапеза, отколкото за дълбокия, но отвлѣченъ смисълъ на изкупителнитѣ Христови страдания презъ страстната седмица.*) А това е тъй, защото народътъ е изобщо неимовѣрно консервативенъ въ своитѣ традиции и християнската черква все още не е успѣла да измѣсти евическитѣ основи на нашитѣ праздници — у насъ и другаде.

Както по рано видѣхме — на сѫщото това мѣсто**) — често два близки по време нови празднци вематъ едни или други обрядни атрибути на едно по-старо първенство. Тъй и въ сегашния случай отъ древнийото празднуване на възраждащата се пролѣть ний сме взели и сме притурили и къмъ нашия Великъ день и къмъ еднакво пролѣтния праздникъ Гергйовъ день, които обикновено следватъ единъ следъ другъ.

Съ настѫпването на пролѣтьта природата се пробужда къмъ новъ животъ. Пробужда се и възкръсва умрѣлия богъ.

Земата, скована отъ зимния мразъ напуща своето безплодно мъртвило и сгрѣна отъ животворнитѣ лѫчи на пролѣтното слънце разтваря своитѣ недра, изъ които избуява млада трѣва, крехъкъ злакъ, новъ цвѣтъ.

И младъ животъ плъпва и одухотворява и горската тишина и просторната ширъ на тучното поле. Млади агънца радостно оглашатъ сочнитѣ пасбища и селскитѣ кошари.

Агнето е първото живо творение на ранната пролѣть, то е най близко до човѣка. Агнето е символъ на животворната пролѣть[3]) — Първиятъ даръ на нивата, на стадото, на градината е билъ священъ, той е билъ обреченъ на божеството, комуто се е принасялъ въ жертва[4])

Тъй е било и е и у насъ — първитѣ поженати класове и сега се обричатъ Богу, първитѣ гроздове ее даряватъ на черквата. И първото агне у насъ се коли на Гаргйовъ день и се обрича на св. Георгя.

Първитѣ цвѣтя съ своитѣ ярки краски сж били въздавани на пролѣтната богиня — била тя Афродита, Остара или Лада.

Яйцето е рожба на пролѣтьта, то крие въ себе си дремящъ новъ животъ — то е символъ на пробуждащата се природа.

И всички тия елементи, олицетворяващи съживената пролѣтна природа ний ги срѣщаме изправени символично въ нашитѣ великденски обичаи и традиции.

Възкръсването на Христа тъкмо съвпада съ вѣрването за съживения богъ (сравни Персефона — Троверпина).

Яйцето е виденъ пролѣтенъ символъ, за това то е задължително за всѣка великденска трапеза. Яйцата при това се обагрятъ въ ярки краски символизиращи пъстроцвѣтието на пролѣтьта.

Традиционно преплетенията козунакъ[5]) символизира заклано агне съ подвити крака готово да бѫде принесено въ жертва. Руситѣ (южнитѣ) правятъ своитѣ великденски „колачи“ или съвсемъ наподобяващи агне или пъкъ ги украсяватъ съ образи на агне. Нѣмцитѣ сѫщо тъй приготвятъ на Великъ-день тѣстени кравай, на които нарочно даватъ видъ на агне.

И тъй, покрай тържественото и многосъдържателно празднуване на възкръсването на Христа, на всечовѣшката правда и любовь, нека отпразнуваме и деня на пробуждащата се пролѣть, която съ толкова нетърпение биде очаквана следъ дългата и зла тазигодишна зима.

Вживявайки се въ копнежитѣ и радоститѣ, които човѣшкятъ родъ отъ памтивѣка е лелѣялъ въ своето сърдце, които ни се предаватъ чрезъ нашитѣ старинни обичаи, нека символитѣ на пролѣтьта завѣщани ни като шарени яйца и козунакъ да красятъ великденската трапева на всѣки християнинъ за радость на мало и голѣмо!

Велики четвъртъкъ 1928 г.

Въ Понедѣлникъ
Общинскиятъ театръ
Червената мелница

---

*) народътъ мисли, че названиието „Страстна“ седмица води началото си отъ наложеното му отъ черквата потискане на страститѣ презъ тази седмица. Обаче произходътъ е другъ: „страстъ“ на старобълг. значи „страдание“. Въ последствие значението на думата „страсть“, „страстьнъ“ (т. е. страдаленъ) е еволюирало и се измѣня почти въ тъкмо обратното. За това по смислено е сега да казваме седмица на страданията“ (ст гр hebdomas ton pathon) или „страдна седмица“.

**) „Коледа и Нова година въ миналото“ въ коледния и новогодишния брой на този вестникъ.

3) Сравни нашитѣ думи: яре, ярка които означаватъ „пролѣтниче“ — отъ старобълг. ЯРА, т е пролѣть; сродна съ ст. гр ear, пролѣтъ earinos, пролѣтенъ.

4). Почти у всички народи (у стар. гърци: апархе значи жертва съ първороденъ) първацитѣ на всѣки плодъ и добитъкъ сж били обречени на божеството. тѣ сж били забранени за хората. За това у евреитѣ, на които първацитѣ сж забранени тѣ сж „турфа“, отъ араб тюрфе което значи новина, първакъ а сѫщо и забранено нечисто ядене, (а позволеното е. кашеръ). Отъ тюрфе т. е. първакъ персийцитѣ сж произвели своето „тюрфенде“, а отъ тукъ турски турфанда т е, първъ плодъ.

5) Козунакъ произлиза вѣроятно отъ турската дума Кузу, т, е. агне,

Българското стопанство през 1927 година.

Изтеклата 1927 г. премина отъ българското народно стопанство при много по-добри условия и съ много по-добри резултати отъ 1926 г. Презъ изтеклата година се забелязва едно подобрение на положението и отслабване на стопанската криза. Стопанството се намираше въ една по-добра конюктюра, която има изгледи да продължи и презъ текущата година. Тази констатация правимъ отъ прегледа за положението въ разнитѣ отрасли на народното ни стопанство.

Външната търговия презъ 1927 г. показва едно по силно развитие и свършва съ активенъ търговски балансъ въ полза на България отъ 510,541,435 лв. срещу пасивенъ търговски балансъ отъ 526,222,045 лв. за 1926 г.

Земледелието презъ 1927 г. показва подобрение. Общото производство на зърнени храни презъ годината въпреки слабата реколта на царевица показва увеличение отъ 266 хил. квинтала. Засѣтата площь е увеличена съ 114,967 хект. въ сравнение съ 1926 г. Общото производство на маслени и индустриални растения презъ 1927 г. сжщо показва увеличение въ сравнение съ 1926 г. отъ 258,620 кв. Увеличено е производството на всички отделни видове индустр. растения съ изключение на тютюна и рапицата. Най силни увеличения показватъ слънчогледа — отъ 115,821 кв. на 356747 кв. и памука — отъ 5006 кв. презъ 1926 г. на 4900 презъ 1827 г.

За общото подобрение на българското нар. стопанство презъ 1927 г. говорятъ и постжпленията въ държавното съкровище. Постжпленията през първитѣ 9 месеца на финансовата 1927/1928 г. възлиза на 5,303 мил. лв. срещу 4,880 мил, лв. за сжщото време презъ фин. 1926/1927 г.

Числото и стойностьта на протестираните полици презъ 1927 г. въ сравнение съ 1926 год. сжщо показватъ намаление.

Емисията въ акции презъ първитѣ деветъ месеца 1927 г. споредъ сведенията на Б. Н. Б. възлиза на 194,442 хил. лв. срещу 172,717 хил. лв. презъ сжщото време на 1926 година.

Неформираниятъ презъ първитѣ 9 месеца на 1927 въ страната капиталъ (безъ чуждестрания) възлиза на 143,275 хил. лв., а за сжщото време презъ 1926 г. неформираниятъ капиталъ е билъ 110,262 хил. лева.

Влоговетѣ въ страната, сжщо показватъ увеличение, което е особено засилено въ популярнитѣ банки. Процента на срочнитѣ влогове е билъ между 8 и 10%.

Лихвения процентъ на частнитѣ банки показва спадание презъ 1927 г. като достига до 14. 13 и 12% при сконтото. Числото на безработнитѣ презъ 1927 г. не показва сжществено различие отъ това презъ 1926. Числото на безработнитѣ само отъ едритѣ индустриални предприятия е достигало до 23000.

Продажбата на тютюнитѣ.

Представители отъ чужбина за покупка на тютюни въ България.

Представителитѣ на полското правителство и полската тютюнева режия сж обиколили всички по важни наши тютюнопроизводителни центрове. Тѣ сж закупили за полската режия повече отъ половинъ милионъ кгр. суровъ тютюнъ и сж въ преговори за сключване на нови, крупни здѣлки.

Пристигнали сж въ страната и представители на австрийското правителство, които сж въ обиколка изъ провинцията, въ свръзка съ покупката на нови тютюни.

Чехославашката режия сжщо така е изпратила свой представители за покупка на тютюни.

Агнешки и овчи кожи.

Съюза на „Кожухарскитѣ бояджии и цурихтери въ Виена“ се интересува чрезъ австрийската легация въ София по приготовлението на агнешкитѣ и овнешкитѣ кожи.

Въпроситѣ които го занимаватъ сж следнитѣ: 1) Какви количества отъ агнешки овчи и овнешки кожи се събиратъ въ България. 2) По какъвъ начинъ се сортиратъ: а) дали се отдѣлятъ веднага кожитѣ за кожарското и тия за кожухарското, б) тѣзи предварително така сортирани кожи сортиратъ ли се последствие по тегло, в) има ли сортировка на бѣли, черни и шарени кожи, г) какви поддѣления се правятъ още за кожухарската стока. 3) На кои пазари се явяватъ по-голѣми количества агнешки и овчи кожи. 4) Въ кои области излизатъ предимно кожухарски и въ кои табашки кожи (респ. кожухарска и табашка стока. 5) Кои държави се явяватъ главни закупчици на събранитѣ агнешки и овчи кожи. 6) Кои държави взематъ главно кожухарски и кои табашки кожи.

Сведенията сж нужни на австрийскитѣ заведения, зани маващи се съ преработката на сурови кожи.

Печатница Добри Тодоровъ

ГРАЖДАНИ,
За да прекарате по-весело праздницитѣ
купете си ВИНО и др. напитки
отъ магазинитѣ на
КООПЕР. „ГЪМЗА“
Качество превъзходно. Цени умерени

Електрическо дълготрайно (6 месечно) къдрене на дамски и мжжки коси.

Бръснаро-фризьорски салонъ
„СИВИЛЛЯ“
на Атанасъ Ивановъ
ул. „Царь Борисъ“ № 6
до кафене „Лондонъ“

Единствения въ България електрически апаратъ **Realistic Mayer** за едри вълни за 6 месеца, съ конкурентни цени. Най-модерно постригване, фризиране, водни андулации съ специаленъ препаратъ, маникюръ, електрически масажи, измиване на коси съ специаленъ препаратъ който омекчава косата и пр. Изработватъ се всекакъвъ видъ изкуствени коси и перуки.

Изящно хигиенично бръснене и стрижене напълно задоволяващъ вкуса на клиента.

Парфюмерия и пудри на конкурентни цени — 20% намаление.

Пристигна препарата LOREAL HENNE за боядисване на коси — най-различни цвѣтове.

Електрическо дълготрайно (6 месечно) къдрене на дамски и мжжки коси.

Обявление № 7131

Варненското Гр. Общинско Управление въвъ основа на чл 18 отъ закона за отчуждаване недвижими имоти за държавна и обществена полза обявява на следнитѣ лица:

1) Н ци на Тони Петровъ; 2) Н ци на Петко Бакърджиевъ; 3) Жеко Павловъ; 4) Шуменско Ипазоарно Д во; 5) Н ци на х. Панко Кврабатакъ; 6) Н ци на Пляковъ; 7) Яни Неновичъ; 8) Елена Ванкова; 9) Константинъ х. Калчевъ; 10) Никола Станковъ; 11) Яни М Заракоста; 12) Костаки Апхиропуло; 13) Никола х. Димитрияди, че имотитѣ имъ находящи се въ кв. кв. № № 163, 162, 161, 191 и 277 въ гр. Варна, сж отчуждени по силата на чл. 91 отъ закона за благоустройството съ Указъ № 77 отъ 8 III. 1926 г. за разширение на Морската градина, съдържанието на който то Указъ е следния:

У К А З Ъ
№ 77

НИЕ БОРИСЪ III
ЦАРЬ НА БЪЛГАРИТѢ

По предложението на Нашия Министръ на О. С. П. Б. направено Намъ съ доклада му № 2470 отъ 5 II. т. г. по поводъ протокола № 43 отъ 26 II. 925 год. на комисията въ гр. Варна по чл. 9 отъ закона за благоустройството на населенитѣ мѣста въ Царството, протоколъ № 2/1926 г. на регулацион. комисия и № 23/925 и 27/9 6 г. на Сждебно Административната комисия при Министерството на О. С. П Б

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАНОВЯВАМЕ:

I. Одабрявамъ споредъ синьо защрихованитѣ черти *проекта* за закриване кварталитѣ № № 163, 163, 161 и 2 7 и отреждението имъ за разширение на *Приморската градина въ гр. Варна.*

II. Изпълнението на настоящия Указъ възлагаме на Нашия Министръ на Обществените Сгради, Пжтищата и Благоустройството.

Издаденъ въ София на 8. III. 1906 год.

На първообразния съ собственната на Н. В. Царя ржка написано **Борисъ III.**

Министръ на Обществените Сгради, Пжтищата и Благоустройствата (под.) *Василевъ.*

Вѣрно, Деловодитель: (п.) *Л К. Чакъровъ*

Вѣрно, Варненски Окржж. Инженеръ: (п) Ст. *Куртевъ*

Преписи отъ това обявление ще се врѫчатъ на заинтересованитѣ страни.

Варна, 10 Априлъ 928 год.

п. Кметъ: *Ц. Ханджиевъ*

п. Секретарь: *Ив. Рахневъ.*

ФИННИ НАПИТКИ
различни ликьори, коняци, ракии и пр.
отлични бѣли и чорни ВИНА
пустнахъ на износни цени за праздницитѣ
КОСТА ЯНУСЕВЪ
на Мусалата до книжарницата на Б. Блъсковъ

МАГАЗИНЪ
ТРАПЕЗИЦА и пакъ ТРАПЕЗИЦА!
Готови ОБУЩА мжжки, дамски и детски.
Сжщо и пангофи, сандали, детски лачени обувки
отъ мѣстни и Еевропейски материали
цени силно намалени по случай праздницитѣ
ул. Владислав (Ташйолу) 54 Съ почитъ Тодоръ Сотировъ

Комисарство по Прехраната обявява, че продава въ сѣчището „ПРОВАДАЛЖ ДЕРЕ, надъ *Пейнджика* около 150—200 броя дървета (баби) габеръ и джбъ, срока за изнасянето на които е края на м. априлъ н. г. Липовитѣ дървета (баби ще се отстжпятъ даромъ на купувача на другитѣ дървета

Цѣпене, рѣване и изнасяне сж за смѣтка на купувача. Предложения писменни се приематъ въ Комисарството до 17 того часа следъ пладне Ще се оферира цена на брой дърво и общото количество.

МНОГО ВАЖНО!!!
за Граждани които иматъ нужда отъ добре и сигурно изработени
ВОДНИ И ЕЛЕКТРИЧЕСКИ ИНСТАЛАЦИИ
само при
техническото бюро Ботю Даскаловъ
ул. „Шипченска“ 16.
Бившъ общински майсторъ по водопровода и водомѣритѣ. Бюрото ми е снабдено съ всѣкакви материали нужни за инсталацинтѣ.
Продавамъ на износни цени. Сжщо така извършвамъ поправки на водомѣри отъ всѣкакъвъ видъ.

Печатница Добри Тодоровъ — Варна.